

Výlet do Peru 2025

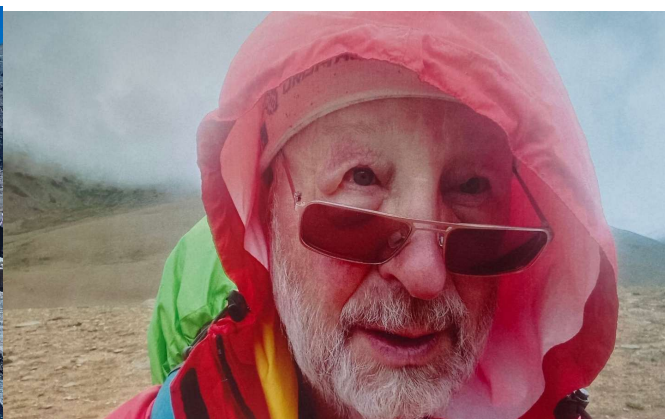
Nejvyšší vrchol v pohoří Huyahuash - Yerupájá, 6635 m se zachycenou lavinou

Už píše rok 2026 a já si tříbím vzpomínky na loňský výlet, který byl v mnoha ohledech opět jedinečný. Ten, kdo dal celému výletu podnět byl Martin Stiller, v daném čase nájemce chaty Prašivá. Výlet povede lety osvědčený průvodce, Richard Slaba, který pracuje pod křídly c.k. Aksamit z Prahy. To, co mě jednoznačně přesvědčilo, že chci jet, bylo to, že jsem chtěl vytáhnout svou ženu Evu ještě jednou na dlouhý horský výlet do země, která se jí v roce 2006 velmi líbila. Tím dalším argumentem byla informace, že bychom mimo mnoha výletů v NP Huaskarán a treku v pohoří Huyahuasch měli navštívit i pomník československých horolezců, kteří zde zahynuli v roce 1970 při lavině, která se utrhla po velkém zemětřesení ze severního vrcholu Huaskaránu a pohřbila nejen naši expedici, ale i 60 tisícové město Yungau. Navštívit NP Huaskarán v pohoří Andy se nám v tom roce 2006 už z časových důvodů nepodařilo, i když jsme viděli opravdu spoustu zajímavých a turisticky atraktivních míst.

Takže cca měsíc před odletem si říkám (když už je jisté, že odletím sám, bez Evy...), že musím vyzkoušet své JÁ a pořizuji si výlet v Beskydech z Mostů u Jablůnkova skoro až do Vsetína. Bylo to téměř 90 km za 3 dny pochodu a dvou nocích pod širákem. Abych si odlehčil batoh, tak mám jen 3 musli tyčinky a rozhodl jsem se, že se budu stravovat na chatách. Problém byl v době načasování výletu. Bylo krásně, ale byly všední dny a to chaty v Beskydech na přelomu dubna a května zrovna moc poutníky nevitají svými otevřenými dveřmi, tak jsem poprvé jedl teplé jídlo až druhý den v poledne na chatě Kmínek, kousek od sedla Bumbálka. Před tím to byla k večeři i snídani voda ze studánky. Taky to šlo vydržet. Přes Cáb jsem sešel do vesnice kousek od Vsetína a tam už využil dobrodiní nějakého motoristy, který právě jel do Vsetína. Tak to byla na závěr pochodu opravdu příjemná výhra.

Je tu začátek května a parta je již zcela jasná. Navíc už mám k dispozici, po svých zkušenostech z Himalájí v roce 1996 se zánětem zubů, i kompletní 360 stupňů rentgen svého chrupu. To pro případ nějaké neblahé situace, že by začaly zuby bolet. Jinak jsem se vybavil nezbytným očkováním, ale jinak jsem to letos moc nepřeháněl, měl jsem ještě v platnosti většinu očkování z roku 2022, kdy jsem odlétal do indického Himaláje. Domlouváme se na spaní i na věcech, co povezeme s sebou, já budu mít za svého spolubydlícího do hotýlků i do stanu Bořka Chluda (62 let). Známe se z našeho společného výletu s Evou na Kavkaz 2003, kam jsme letěli na tři týdny v létě. Domluvili jsme se i na cestě do Vídně z Frýdku, kdy nás naloží a odveze Martin svou dodávkou pro 8 lidí. Ostatní si zařizují cestu do Vídně po své ose.

Odlétáme z Vídně přes Madrid přímo do Limy, hlavního města Peru. Zde se setkáváme s našim vedoucím Richardem, který nás bude mít příští 3 týdny na povel. Nasedáme do připravených taxíků, které nás odvázejí na autobusové nádraží a dále pokračujeme nočním, lehátkovým autobusem do Huarazu, který je turistickým a horolezeckým centrem NP Huaskarán. Naše ubytování v příjemném hotýlku je již připraveno a my se můžeme věnovat krátké procházce po městě i tržnici. Odpoledne už máme první aklimatizační výlet, který je na začátek akce velmi příjemný, protože jsme byli vyvezeni do výšky cca 4000 m a potom jsme šli už jen dolů.

Nechtěl bych skončit jako v roce 2015 na Satopanthu, ani jako v roce 2022 na treku v indickém Himaláji

Výlety a aklimatizace v pohoří NP Huascarán

Celkem jsme v NP Huascarán absolvovali pět aklimatizačních výletů, což byla jen přípravná aktivita, abychom následně zvládli 11 denní trek v pohoří Huyahuash. V NP jsme se dostali k jezerům Rajucolta, Parón a Laguna 69, všechna tato jezera byla nad 4000 m a na tu Lagunu 69 jsme šli dokonce dva dny. Nejprve jsme vystoupali 800 m na chatu (refugio Perú), kde jsme ve výšce téměř 4800 m přespali. Nikomu z nás zde nebylo z výšky špatně a tak jsme mohli pokračovat v další cestě po ranním focení nádherně nasvícených 5000 kopců nad chatou. Jedním z nich byl i pouze horolezecky přístupný vrchol Pisco. Zamáčkkl jsem sice slzu, ale nevádí. I ta krajina, kterou jsme šli k Laguně 69, stála opravdu zato. Nádherné výhledy na všechny strany, krásná ledovcová jezera a i velmi slušný kamenný chodník, po kterém jsem šel celou dobu, stejně jako i na ostatních aklimatizačních túrách, ve svých horských sandálech. V Laguně 69 jsme se dokonce téměř všichni okoupali, protože to patří k těm zážitkům, na které se následně dlouho vzpomíná. Vždycky je třeba se občas ocitnout mimo své pohodlí (jak se moderně říká, vyjít ze své komfortní zóny...) a patřičně si to užít.

Refugio Perú, 4780 m

Focení největších kytek z rodu bromélií

Vrchol Pisco 5765 m

Slunce nad Lagunou 69

Pomalu, ale jistě, se adaptujeme na výšku až 5000 m. Do NP Huascarán jsme vyjžděli z měst Huaraz, Coraz a Yungay. Zde navštěvujeme pietně upravenou plochu města, které bylo zasypano kamennou lavinou, která se utrhla ze stěny severního vrcholu Huascaránu. Lavina v roce 1970 smetla nejen československý horolezecký tábor včetně jeho všech členů, ale i 60 tisícové město.

Yungay – jeden z památníků zemětřesení

Yungay – Kristus v roce 1970 po zemětřesení a dnes

Když jedeme na začátek trasy na Refugio Perú, tak navštěvujeme i pomník československých horolezců, který je stále dobře udržován. Richard koupil i kytku, kterou dal na původní pomník. V termínu 50-letého výročí sem byla nainstalována i další pamětní deska. Cesta byla dost drncavá. Tento přejezd NP Huaskarán nepatří právě k těm dvěma vyznačeným průjezdům po lepších cestách, ale zde ani hlavní cesty nezaručují rychlost o moc větší, než 30 km/h. Jedinou výjimkou je kus asfaltové dálnice v oblasti Limy.

Památník československých horolezců

Po pěti aklimatizačních výletech je už ale čas na poslední večeři a po noci příjemně strávené v postelích hotelu balíme všechna naše zavazadla a stěhujeme je do autobusu, který nás převezde cca 150 km zhruba jižním směrem z Huarazu do výchozího bodu našeho treku.

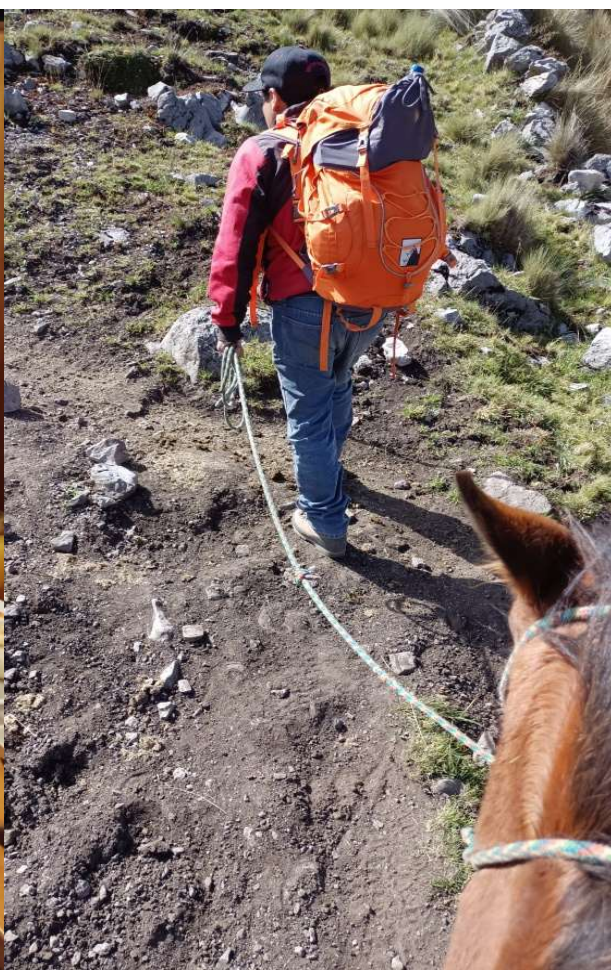
Trek v pohoří Huyahuasch – 11 dní

Protože mě před odjezdem nesedlo poslední jídlo v Huarazu, tak se cestou autobusem docela dost trápím a večer přecházím na dietu ve formě hořkého čaje a suché rýže, přišla ke slovu i lékárna s léky proti průjmu. První den jsem byl dokonce nucen využít servisu, který jsme měli předplacen. Naše technická podpora znamenala to, že všechna naše zavazadla byla nesena oslíky a místní ještě s sebou měli i dva koně, které využívali na svou vlastní jízdu. Pokud by byl někdo z naší party indisponován, tak měl možnost se na koni svézt, tedy alespoň v úsecích, kde to bylo možné.

Ríká se, že nejkrásnější je pohled na svět ze hřbetu koně. Možná, že na tom i může něco pravdy být, ale člověk si nesmí dělat starosti, jestli v případě potřeby dostatečně rychle sleze z koně a stihne si sundat kalhoty. Naštěstí mě toto přímo nepostihlo, ale stejně jsem musel z koně opatrně asi 2x slézt a jít sám do kopce, protože svah byl příliš prudký.

Účet za nákupy v Huarazu

Jízda na koni

I druhý den ještě nebyla má střeva OK, ale třetí den jsem už vyrazil na výlet s našimi kuchaři, kteří vedli s sebou i jednoho koně, kterého jsem ale už nemusel využít. Na tábořiště docházíme v 16 hod a já ihned slunečního počasí využívám k denní hygieně, protože ty dva předchozí dny jsem moc na ni neměl pomyslení. Už si to opět nepamatuji, jestli jsem i postavil stan, nebo raději čekám na Bořka, ale ta chvíle pro teplejší sluneční paprsky trvala max. do páté hodiny a potom začalo opět poprchat. Z vyprávění očitých svědků ostatních členů výpravy vím, že při sestupu k táboru zažívali všichni hodně těžké chvíle. Šla s nimi i Čiňanka, jmenovala Lili a vyrazila si ve svých 26 letech na výlet z USA, kam se dostala ve svých pěti letech s rodiči a kde pracuje jako grafička na PC. Byla mi

velmi sympatická, že se stejně, jako dnešní ženy ze svobodného světa, nebojí samotné podnikat takovéto výlety. Richard ji pozval do našeho středu na večeři, není problém, když se přidá na jídlo jeden člověk. Dostala skvostnou večeři, kterou připravili naši kuchaři a zábava byla večer ve společenském stanu velmi příjemná.

Další den přicházíme na tábořiště, kde je termální pramen. Termálního koupaliště jsme všichni využili. To zanoření se do horké vody bylo moc příjemné, ale horší už bylo, když už člověk cítil, že by měl opravdu vylézt z vody. Tento okamžik už tak moc příjemný nebyl, když venkovní teplota byla tak cca 5 st. C a dost foukalo. Ještě, když svítilo slunce, tak to bylo OK, po západu slunce už venku příjemně moc nebylo.

Z tohoto krásného místa ve výšce cca 4200 m vycházíme cestou stále do kopce, myslím, že nám i lehce sprchlo, ale když jsme se konečně vydrápali na sedlo pod kopcem Nevado Puscantrurpa - Pico Sur, 5550 m, tak se na sedle ve výšce kolem 5000 m udělalo krásně a my si asi hodinu užívali na sluníčku focením všech okolních krás. Sestup ze sedla do dalšího tábora nám trval cca 1,5 hod a nebyl to úplně příjemný sestup. Všude dole v údolí je spousta kaktusů. Jsou sice krásné na focení, ale jinak si všichni musíme dávat pozor, kam si chceme při odpočinku sednout. Zajímavé zjištění bylo, že naši oslíci na svých hřbetech nesli jen vybavení pro nás, ale pro sebe nic. Snad jen deky a postroje, aby se daly bedny a batohy upevnit na jejich hřbety. Jinak se museli o svou obživu vždy postarat sami, i když té trávy na tábořištích opravdu ve výškách kolem 4500 m moc nebylo.

Sedlo pod vrcholem Nevado Puscantrurpa - Pico Sur, 5550 m

Další den nám vyvrcholilo špatné počasí. Po cca 4 hodinách chůze nahoru (budou i náročnější výstupy...) docházíme ve 14 hod na další, opět cca 5000 sedlo. Chceme se za mírného sněžení vyfotit, ale i když jsem nastavil samospoušť, tak jsem už nestačil doběhnout, chyběly mi asi tak 2 s. Po focení následuje docela nepřehledná sestupová cesta, jdeme na samém okraji ledovce, ale kvůli mlze toho nevidíme tolik, kolik bychom si představovali. Nevadí, ale ještě není sestupu konec a my se plazíme po vyhlazeném terénu od ledovce, který zde před pár lety asi ještě i byl, ale už ho odnesl čas při oteplování planety. Na tábořišti jsme před pátou, a jako obvykle je už ve společenském stanu nachystána horká voda a my si můžeme připravit čaj, kakao nebo kávu a udělat si pohodu při čekání na jídlo. Naše domácí obsluha musí ráno zabalit stany a společné věci, potom nás rychlým pochodem předejít (pokud nejdou nějakou kratší a mírnější trasou, stejně jako dnes, to co scházíme, tak to by koně a ani oslíci nebyli schopni projít...), přijít na tábořiště, rozbalit všechny tábornické potřeby, postavit dva velké stany, rozbalit vaření a zajistit dostatek pitné vody na vaření. V tom přijdou obskakovaní Evropané a sednou si ke kávičce. Tu si ale už musí každý udělat sám, stejně tak, jako je na něm i její vypítí. Ale na druhou stranu, oni dostanou práci a taky zapláceno. Taková vhodná kooperace.

Cesta kolem ledovce – zde nás počasí opravdu nepotěšilo

Ráno nás konečně vítá, po týdnu proměnlivého počasí, slunce. Máme tu výhodu, že dnes nemusíme bourat tábor a někam se přemísťovat, ale této strategické výhody jsme opravdu nevyužili. Nějak si chceme užít ráno ve slunci a relativním teple, i když v noci bylo při vyjasnění docela zima. Naše tábořiště se nachází ve výšce cca 4250 m a máme odpočinkový den. Pozoruhodné je, že se nacházíme na místě, kde se odehrál asi nejzajímavější horolezecký příběh, který byl sepsán v knize *Setkání se smrtí*. Ve filmu se tento příběh jmenuje *Pád do ticha*, popisuje se příběh dvou kamarádů, kteří se rozhodli vylézt na kopec Siula Grande 6344 m, ale jak už to v životě chodí, tak se po úspěšném výstupu všechno zvrtilo, Joe Simpson si zlomil nohu a už bylo vystaráno. Navíc se zhoršilo počasí a jeho společník ho musel spouštět po laně téměř bezvládného. Stačilo, že se těsně

nad ledovcem nepodařilo udělat dobrý štand na spouštění, který se během akce uvolnil a spolulezec Joes neměl jinou možnost, pokud chtěl mít jistou šanci na záchranu vlastního života, než Joes odříznout kapesním nožem. Ten spadl do trhliny, ale pád přežil, což už je naprosto něco výjimečného. I se svým zraněním, které ho limitovalo v jakémkoli pohybu, tak dokázal z této trhliny vylézt ven a následně se i se svou zlomenou nohou plazil jako pověstný Meresjev skoro týden směrem k základnímu táboru. Skoro si to neumím představit, většina lidí by to jednoznačně vzdala. A já asi taky. Tak silný nejsem. Kamarád každý den chodil na ledovec vyhlížet Joes, ale stal se zázrak, poslední den, před odchodem ze základního tábora, ho konečně našel a zachránil. Ale abych se vrátil k našemu výletu, respektive k našemu odpočinkovému dni, který jsme si už jednoznačně, po sedmi dnech opravdu zasloužili. Protože někteří z nás chtěli aspoň lehce nahlédnout do stěny Siula Grande, kde se příběh odehrál, tak opouštíme tu část výpravy, která takové ambice neměla a strávila den u jezera opalováním se. My se šplhali na morénu nad jezerem Sarapococha a byl to výstup opravdu hodně náročný. Přede mnou je Richard a pár mladších kluků, ale já si držím své tempo, abych to celé udýchal až do výšky 5150 m.

Odpočinkový den, pohledy na nejvyšší vrchol v pohoří Huyahuash - Yerupájá, 6635 m s kaktusy a jezerem v popředích obrázků

Následně jsme se snad hodinu kochali pohledem pohledem z protějšího hřebene na stěnu Siula Grande 6344 m a Yerupájá, 6635 m, ze které za dobu našeho obdivného koukání spadlo asi 5 lavin, z nichž se mi některé i podařilo zachytit. Náročnost celého odpočinkového dne je nasnadě z těchto informací stopaře z MAPY.cz: 8 hod pochodu, vzdálenost 12 km, průměrná rychlost 1,5 km/hod, převýšení nahoru i dolů téměř 1000 m.

Širokoúhlý pohled na odvrácenou stranu Siula Grande 6344 m a Yerupájá, 6635 m

Dechberoucí pohled na vrcholy Siula Grande 6344 m (vpravo) a Yerupajá, 6635 m

Širokoúhlý pohled na vrcholy Siula Grande 6344 m a Yerupajá, 6635 m

Dnes nás asi čeká nejdelší pochod celého treku, bude to 8,5 hod, 18,6 km, průměrná rychlost 2,2 km/hod. Po včerejším dni plném skvělého počasí a jiných zážitků se probouzíme do dalšího dne. Opět jsme se nepoučili ze včerejšího dne a vycházíme na další den pochodu až o půl 11. Navíc jsme se dohodli, že půjdeme náročnější trasou přes další sedlo, San Antonio, ve výšce skoro 5000 m. Nadřeli jsme se jako koně, než jsme na toto sedlo vystoupali, ale nedalo mi to a vylezl jsem si ještě asi dalších 100 výškových metrů na bezejmenný vrchol s výškou 5060 m. Navíc jsem si i lehce zalezl komínem tak asi III. Moje anabáze trvala cca do hodiny, ale potom jsem už měl opravdu dost a to nás čekala ta hlavní část dne, minimálně 15 km sestupu na nejnižší bod celého treku, obce Huayllapa ve výšce 3600 m. Tak to nechceš zažívat každý den. Tábořiště je na vesnickém fotbalovém hřišti a na večeri máme pečené pstruhy, které místní chovají v čisté vodě, která jim zadarmo teče vesnicí.

Dobrovolně stoupáme na sedlo San Antonio 5000 m

Vrchol - Cerro San Antonio 5060 m

Další den byl významný tím, že jsme vyšli z nejnižšího bodu treku ve výšce 3600 m a vystoupali na jeden zátah 1200 m do sedla ve výšce 4800 m. Tak to tedy byla opravdu síla. Vycházíme až před 11 hodinou, což bude určitě hrát roli v relativně pozdním příchodu na tábořiště. Stoupání na sedlo nám vydrželo opravdu dlouhou dobu, jsem zde v 16:15, kdy už je naše první skupinka na odchodu, já zase na oplátku čekám na skupinu druhou, protože ta je ještě více než půl hodiny za mnou. Nevadí mi čekání, i když zde poměrně hodně fouká. Máme možnost si krásně prohlédnout za skvělého fotogenického počasí centrální část pohoří s vrcholky Yerupájá a Siula Grande, opravdu je to nádherné.

Dnešní etapa sice patřila k těm lehčím a kratším, ale v žádném případě bych ji nechtěl spojit s tou předchozí nebo následující. Ráno jsme se vzbudili do jasného a mrazivého rána, kdy máme na tomto treku podruhé na stanech námrazu. Nevadí, sluníčko ji rychle rozpustí a nemusíme až tak moc spěchat, což vlastně nespěcháme nikdy, i když někteří z nás jsou na tábořišti odpoledne i o hodinu dříve. Prostě chodí rychleji. Jsou mladší. Jdeme asi 2 hodiny po hřebenu s krásným výhledem. Ve tři hodiny jsme na nejzazším bodu hřebene a nyní už budeme klesat. Nejprve k jasné skále asi ve třetině klesání a potom zbytek k jezeru. Tam, na jeho výtoku hledáme opět osvěžení v chladné vodě, což nám po náročném sestupu dělá opravdu dobře. Potom v družném hovoru čekáme do sedmé hodiny, kdy se obvykle podává večeře a celý tento obřad se táhne asi hodinu. Vždycky máme polévku, hlavní chod a taky vždy nějaký ten zákusek, i kdyby to byly jen sušenky s kávou, kakaem nebo čajem, podle chuti každého z nás.

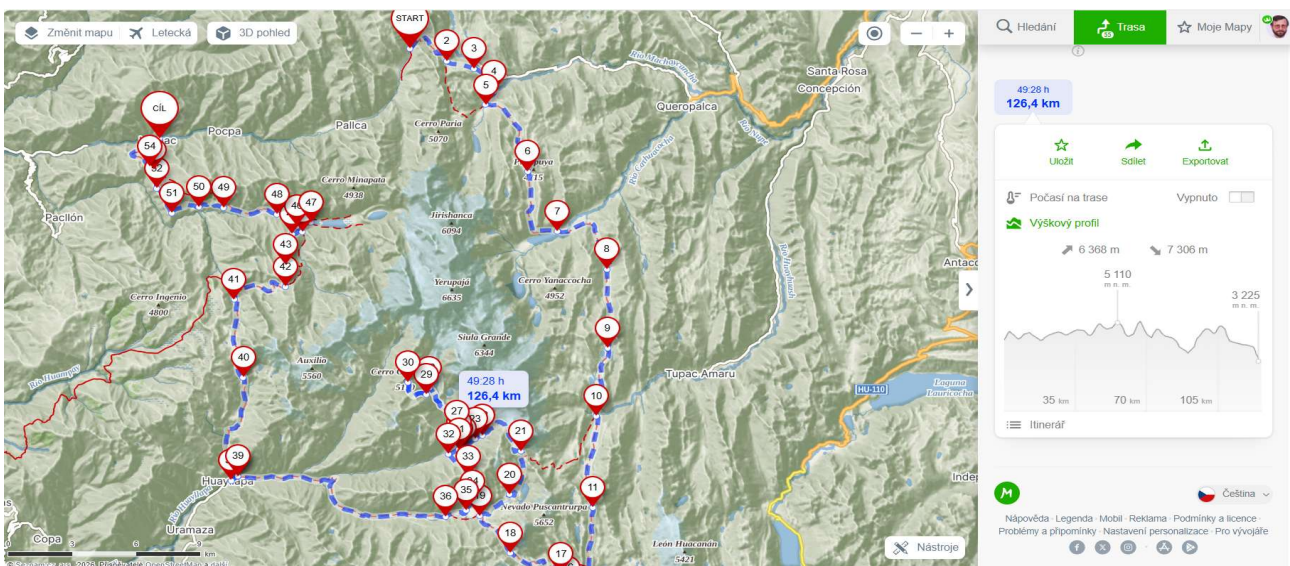

Naši věrní pomocníci

Pohled z hřebene na tábořiště u laguny Jahuacocha ve výšce něco přes 4000 m

Dnes nás čeká poslední etapa, která ale bude velmi pohodová, protože povede po trase, kudy se do údolí vede pitná voda z jezera a tak už nebudou žádné výstupy a prudký sestup bude zase až v závěru do údolí, odkud nás už opět odveze autobus na ubytování v Huarazu. Čeká nás vesnice Lamac, ale cestou jsme ještě fotili kvetoucí kaktusy. Na cestě při sestupu do vesnice nás celou dobu provázejí dva psi, kteří pobíhají mezi námi, ale neloučí žádné žrádlo a nejsou ani nijak vlezlí. Několikrát je fotím a jednou jsem udělal portrét v uhelné sluji, která zde vychází na povrch ve výšce cca 3500 m. Před posledním odpočinkovým místem nás Richard varoval, že se tam nacházejí velmi kousavé mušky a že je dobré mít kryté celé tělo. Někteří se škrábali ještě při jízdě do Limy. I na mě zaútočil nějaký velký hmyzák, ale podařilo se mi odrazit jeho útok a již mrtvého vyfotit i s jeho sosákem, který měl skoro 1 cm na délku. Nechtěl bych být od něj pokousán. Ve 4 hodiny přicházíme do vesnice, dávám pejskům za věrný doprovod po kusu salámu. Už nás zde čeká autobus, jehož řidič nakládá všechny naše zavazadla a odjíždíme směr Huaraz. Tam jedeme nyní přes 5 hodin a průměrná rychlost činí 26,6. km/hod.

Náš trek – 11 dní, 127 km, převýšení nahoru 6400 m, dolů 7300 m

Vrchol Yerupájá, 6635 m opět z jiného úhlu

Poslední balení tábora a vzhůru do civilizace

Kvetoucí kaktusy

Pohled na autobus v údolí

LIMA a návrat do ČR

Po 10. hodině vyrážíme na stanici autobusu, který nás má dovézt do Limy. Nyní se ale nejedná o lehátkový autobus, ale je opravdu luxusní, pohodlné sezení. Těch 370 km na předměstí Limy jsme jeli 8:10 hod, průměrná rychlost byla 46 km/hod a to jsme jeli polovinu trasy po Panamerické dálnici kolem moře. Sjezd z hor po desítkách serpentín k moři byl opravdu úchvatný. Někdy po půl třetí jsme zastavili na odpočinek a jídlo. Bylo horko, kolem nás jen rozpálené skály, kamení a písek. Přesto jsem se rozhodl se na autobus a celé údolí podívat z kopce a během cca 15 min utíkal nahoru na skálu s kaktusem a opět dolů. Naštěstí na mě pan řidič počkal. Vlastně ani nevím, jestli zazněla z jeho úst nějaká informace o tom, kdy odjedeme. Všechno dobře dopadlo (jak je člověk zvyklý vše hodnotit vzhledem ke své osobě...) a my pokračujeme v krasojízdě. Modrá obloha se mění na šedivou a s tou jsme přijeli až před Limu. Následoval ještě průjezd hlavním městem na ubytování. Zde už to bylo horší. Jedeme 1,5 hod 38 km průměrnou rychlostí něco málo nad 25 km/hod.

Společně jsme vyšli na poslední večeři, kdy si skoro všichni dáváme pečené kuře a hranolky, což je zde skoro nejběžnější jídlo, pochopitelně stojí různě, podle kategorie restaurace. Pořídít se toto jídlo dá v přepočtu za našich cca 100 Kč, ale taky za 300 Kč.

Večerní Lima – náměstí - Plaza Mayor

Dnešní den je v Jižní Americe poslední. Dopoledne věnujeme společné procházce po centru Limy, protože stejně není možné projít Limu z jedné strany na druhou pěšky během jednoho dne. Potom se už s partou rozcházím a další hodinu trávím s Bořkem, ale už se mu následně nechtělo jít dál a tak se vrátil a já pokračuji ve své procházce, jižním směrem, městem přes 3 parky. Viděl jsem pomník Francisca Pizzara, který byl přesunut od roku 2006 na nové místo, taky pomník generála Bolívara, který vedl boj za nezávislost na Španělsku. Potom taky pomník objevitele Ameriky Kryštofa Kolumba a další Tupac Amarovi, který jako poslední zahájil za Inky boj proti Španělům. Památníky zde mají i Martin Luther a Alexandr Humbolt. To jsou ti kladní. Reklamní materiály zde měli i dva největší škůdci, odpovědní za aspoň 100 mil životů ve 20. století, Hitler a Stalin. Za plotem vidím i měřicí stanici ovzduší. Je jasné, že ovzduší v takové megapoli nebude zrovna nejlepší, už jen ta šílená doprava. Tak zde bych tedy opravdu bydlet nechtěl. Snažím se vejít nějakou branou do zábavního parku, který byl ale nakonec placený. Na samém začátku jsem se vydal opačným směrem, než jsem měl a našlapal jsem aspoň 3 km navíc, ale na druhou stranu jsem šel kolem obchodů s květinami a výrobků z nich, které byly opravdu jedinečné. Svou velikostí i barevností. Nakonec se mi podařilo se do vodního parku dostat. Jmenoval se Circuito Mágico del Aqua. Byla zde spousta vodních atrakcí, ale bohužel šedivé nebe mi neumožnilo, abych vyfotil pěkné snímky. O půl osmé nás čeká nalodění se do autobusu, ve kterém jsme zažívali těžké chvílky, protože cesta byla zcela ucpaná a skoro to vypadalo, že bychom to měli rychlejší pěšky, i když s batohy. Problém byl v tom, že na letiště to bylo skoro 20 km a jeli jsme cca 1,5 hod. Průměrná rychlost nebyla ani 15 km/hod. Asi se to dalo očekávat. Na letišti jsme kolem 22 hod a elektronicky se odbavujeme. Ještě, že nás zde bylo více, že jsme si mohli vypomoci se zadáváním požadovaných údajů. Letadlo nám letí ve 23 hod a jsme opravdu rádi, když jsme se usadili na svých místech a už nemuseli nic řešit.

Barevná tržiště

Úžasné kytky

Letíme hrozně dlouho, je to skoro na druhou stranu Země, ale do Madridu jsme doletěli načas, takže nic neohrozilo náš další odlet do Vídně v 19:55 hod. To už následně byly jen 3 hodiny a zhruba o půlnoci se loučíme na letišti ve Vídni. Letěli jsme při západu slunce nad Alpami a současně vycházel měsíc v úplňku. Parádní podívaná, škoda jen, že nebyla volná místa na focení i na druhé straně letadla, tak jsem si západ slunce vyfotil na mobilu právě fotícího pasažéra. Martin nás za svítání v pořádku dovezl z Vídně do Frýdku a už jsem si jen počkal na vláček, který mě dopravil do Ostravy, kde jsem byl někdy po osmé hodině. Parádní akce a nyní opět do normálního běhu života. Zahrada volá...

Cestovce jsem zaplatil necelých 50 tis Kč, letenka stála cca 25 tis Kč a v hotovosti jsem utratil 105 USD, takže něco málo nad 2000. Něco ještě stála sportovní lékařská prohlídka, léky a další nezbytné vybavení, které ale budu používat ještě další roky (nafukovací polštářek a nákrčník na dlouhé cesty autobusem ...). Poměr cena/výkon je skvělý, plná spokojenost.

Poslední let nad Alpami

Naše dobrá parta – fotí Richard na můj fotoaparát

Ještě jednou pohled na vrchol Siula Grande 6344 m a jezero Sarapococha, odkud jsme stoupali vzhůru

Jezero Paron v nadmořské výšce cca 4200 m, tak zase někdy nashledanou, krásné hory